

Csillag Tamás

Ez az évszak se fog

Ez az évszak se fog végezni velem,
csak asszonyi hajakat tömköd a számba.
Körbekerít az őszi füst, városi köd,
a családapák örök feltámadása.

Kevés maradtam túl messzire menni,
kiáltozás helyett elnémít az este.
Rám borul a meghódított égbolt,
a holdfogyatkozás, az ember eleste.

A mély sötétben az ember dolga itt
hallgatni a dogma dübörgő dobjait.
Az én csillagom sehova se vezet,

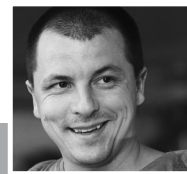
elhagyja a várost, elhagyja az eget,
és a köztés térben hunyorogva áll.
Égni okot keres, égni okot talál.

Minden

Még nem szabad rehabilitálni a szájszegletbe
száműzött mosolyokat.

Megbetegít ez a szünni nem
akará dübögés, labda pattog, vagy csak
rozsdásodik a szív zárszerkezete.
Este van újra, engesztelhetetlen sötét,
fekete, sűrű, mint a fiatal asszonyok
kiengedett haja.

A válaszok megvannak, éjszakára
egyetlen mély kilégzés az utca.
Minden változik, minden elkísér,
minden mozdulatlan,
s minden
mégis
él.

Csillag Tamás
(1987, Gyula)
költő,
Békéscsabán él